

Kadınlar Ve Fareler

— AliKemal · 30 Mayıs 2016

Shakespeare'in dediği gibi, "İnsanların çoğu kaybetmekten korktuğu için sevmekten korkuyor... Düşünmekten korkuyor, sorumluluk getireceği için. Konuşmaktan korkuyor, eleştirilmekten korktuğu için. Yaşlanmaktan korkuyor, gençliğin kıymetini bilmediği için. Unutulmaktan korkuyor, dünyaya iyi bir şey vermediği için. Ve ölmekten korkuyor, aslında yaşamayı bilmediği için."

Büyücünün teki kedi korkusuyla yaşayamaz hale gelmiş bir fareyi acıyarak kediye dönüştürmüş. Ne var ki, bu yeni haliyle de mutlu olamamış, bu defa köpek korkusuyla yaşayamaz hale gelmiş. Büyücü onun bu halini görünce bu defa da kaplana dönüştürmüş. Kaplan olduktan sonra da avcılardan korkup ortalarda hiç görünmez olmuş. Büyücü bakmış ki, onun korkularına bu şekilde çare bulamayacak, en iyisi, demiş; seni bir kadına dönüştüreyim de avcıdan korkmak yerine ona eş ol, aşk ol... Öyle de olmuş; avcı âşık olmuş kadına, evlenmişler. Kocasını ava çıktıkça, getirdiği av hayvanlarıyla nefis yemekler pişiren kadın, kocasının güvenli kollarında tüm korkularını unutmuş. Ta ki, evlerine habersizce girmiş olan bir fareyle karşılaştığı güne kadar. Kadın, evin içindeki fareyi gördüğü an korkuyla çığlıklar atmaya başlamış...

*

Evde yalnızdı kadın. Televizyon karşısında uyuklamaya başladığında, bir gayret, ayaklandı. Işıkları söndürüp salondan çıktı, yatak odasına gitti, oranın ışığı açtı. Bir anda önünden geçerek hızla gardırop alt boşluğuna kaçan fareyi fark etti. Korkunç bir çığlık atarak odadan kaçıp salona döndü. Korkudan salonun ışıklarını yakmak için bile oyalanmadan, az önce üzerinde uyuklayarak televizyon seyrettiği kanepenin üzerine çıktı. Tirtir titreyerek öylece kalakaldı.

Saat de epeyi geç olmuştu. Ne yapacaktı şimdi? Aklına ilk önce kocasına telefon etmek geldi. Kocasını, on bir yaşındaki oğulları Ali'yi de yanına alarak, bir arkadaşının teknesiyle balık avına çıkmıştı. İki günlük hafta sonu tatili süresince arkadaşısıyla Marmara açıklarında olacağını söyleyen kocası, bu saatlerde teknede ufaktan ufağa demlenerek mangal keyfi yapıyor olmalıydı. Telefon edip de, evde fare var, çabuk gel, diyecek olsa gelir miydi acaba? "Yok... Hayatta gelmez! Gelir mi hiç? Benimle dalga geçer üstelik... Off!... Ne yapacağım ben yaaaa? Ayşekadını arayıp, ondan mı yardım istesem acaba? O benden beter ayol, fare korkusundan evinde iki kedi besliyor. Bizdeki bu fare de Allah bilir ya, o kedilerin korkusundan onun evinden bizim eve kaçmıştır... Of ya! Kime telefon etsem ki?... "

Telefon? Evde, kullanabileceği bir tek cep telefonu vardı ve o da çantasındaydı. Çantası ise yatak odasındaki gardıroptaydı. Lanet olsun! Her gün elinin altında tuttuğu telefonunu nasıl olduysa bu gün, akşamüstü markete gidip döndükten sonra soyunup geceliğini giyinirken, gardıroba bıraktığı çantasında unutmuştu. Kendi kendine sinirlendi. "Aptal! Aptal kafam benim! Telefonunu yanından ayırma diye defalarca tembih etmedim mi ben sana?" Kafasının bu aptallıklarından mustarıptı. Aptal kafa! Devamlı bir şeyler unutuyordu orada, şurada; hatta olmayacak yer ve durumlardaki dalgınlıklarıyla bazen onun canına bile kastettiği oluyordu.

Salon karanlıktı. Evi apartmanın birinci katındaydı. Perdeler açık oluverseydi sokak lambalarının ışığı az da olsa aydınlatırdı ortalığı, "akşam ışıkları yaktığımda keşke kapatmasaydım onları," diye söylendi. "Hep karşı apartmanın zemin katında oturan o 'yazar' bozuntusunun yüzünden!" Yazar olduğunu komşusu Ayşekadın söylemişti, "karşıdaki zemin kata taşınan şu bekâr oğlan Bahariye gastesinde köşe yazıları yazıyomuş," diye. "Gözleri sürekli bizim pencerelerde piç kurusunun..." Oğlanın bakışlarını, geçenlerde, oğlunu çağırmaq için balkona çıktığında fark etmişti ilk kez. El sallayıp selam verince, hadi ayıp olmasın deyip o da, öylesine bir karşılık vermişti. Vermez olaydı! Ondan sonra onun gözlerini üzerinde hissetmekten bir daha kurtulamamıştı. Bakıyor mudur diye meraklanıp da perde aralığından şöyle bir baktıkça, her defasında oğlanla göz göze geliyordu...

Hiç değilse salonun ışıklarını yakabilseydi. Korunmak için üstüne çıktığı şu kanepeden inip son hızla koşarak elektrik düğmesine ulaşsa, açsa, sonra da aynı hızla gerisin geriye koşup yeniden kanepenin üstüne atsa kendini. Bunun için cesaretini toparlamaya çalışırken gecenin sessizliğini bölen bir tıkırtı sesi doldurdu kulaklarını; değil kanepeden inmek, dikildiği yerde korkudan donup kalarak kıpırdayamaz oldu. Hareketsizlik halindeyken aklına geldi birden, televizyonu açarsa, onun ışığıyla karanlıktan bir nebze kurtulurdu. Televizyon kumandasını yatmaya giderken orta sehпасının üstüne bırakmıştı. Evet, ama o da uzanabileceği bir mesafede değildi ki! Bulunduğu yerden uzanarak alamazdı kumandayı; yakınlarda, eline alıp sehpayı kendine doğru çekmek için kullanabileceği uzunca bir şey bulunup bulunmadığını anımsamaya çalıştı. Yoktu öyle bir şey. Kumandayı uzanıp eliyle alamazdı, ama çömeli bacaklarını uzatırsa sehpaye erişebilir ve kendine çekebilirdi. "Ya fare gelip bacaklarıma doğru sıçarsa!" Acaba mümkün müydü böyle bir şey? Sehpaye doğru uzattığında yerden otuz, kırk santim yukarıda olurdu bacakları; fareler o yüksekliğe sıçrayabilirler miydi ki? Ah kör olasıca telefon, ah! Elinde oluverseydi şimdi, açardı Ayşekadına sorardı bunu. Her şeyi biliyor ya, bunu da bilirdi elbet. "Amaaan, Ayşekadına ne gerek, benim aklım bana yetmiyor mu? Akıl var, mantık var, beş, altı santim boyundaki küçücük hayvan otuz, kırk santim yukarıya doğru sıçrayabilir miymiş hiç?" Böyle düşünmekten cesaret buldu, çömeldi, önce bacağına birini uzattı ileri doğru. Yetiştiremedi onu, poposunun üstüne oturup iki bacağıyla uzandı. Onlar da yetişmedi. Dirseklerinin üstüne abanarak poposunu da kesti değdiği yerden, iyice uzattı bacaklarını, sehpaye değdirdi. Sehpadan da kuvvet alarak tek ayağını sehpanın altına sokup koca sehpayı çekmeye başladı. Epey bir çektikten sonra durdu, boşta tuttuğu poposunu koydu kanepeye, iki bacağına altına sokup rahatça çekti, önüne getirdi. Bacaklarını kanepenin üstüne topladıktan sonra kumandayı sehpanın üstünde el yordamıyla araştırarak buldu, eline aldı. Açma düğmesine bastı. Televizyonun ekranında görüntüler belirdeğinde ortalık aydınlanıverdi. Şimdi daha iyiydi! Açılan kanalda, gündüz seyretmiş olduğu 'evleneceksen gel'in tekrarı vardı. Aynı dedikoduları, kavgaları yeniden seyretmenin gereği yoktu şimdi, kanal değıştirdi. "Hah, söyvarırdı konyey toplanmış, bakayım bi, kimin ismini yazacaklar?" Az önce bastıran uykunun bir dirhemi bile kalmamıştı artık, başını kanepenin kenarına koyup ayaklarını uzattı, aklının bir köşesinde evin içinde dolaşıp duran fareyi tutarak seyretmeye başladı.

"Şu an nerede acaba?" İğrenç tüy topağı, lağım bulaşığı gri tüylerini evin içine saçarak özgürce dolaşırken o kalkıp ta dolaşamıyordu. Sirtında beliren kaşıntıyı kanepenin arkalığına sürtünerek gidermeye çalıştı. "Lanet olasıca hayvan! O evin efendisi olurken ben fare olup ondan korunmaya

çalışıyorum." Komisyondakilerin hepsi aynı kızın ismini yazıp, yarışmadan çıkacak ilk aday olarak belirlediler. Yarışlarda sürekli kaybeden kızı o da sevmiyordu zaten, oh olsun! Şuna bak, spiker ne hissettiğini sorunca, ukala ukala konuşmaya başladı bir de! "Kızım, sen değil misin aylardan beri o çocuklara karşı tavırlar takınıp düşmanlık yapan? Hala niye onları haksız göstermeye çalışıyorsun ki! Haddini bildirdiler işte sana, aferin çocuklara!" Kocasıyla oğlu öğleden sonra dört gibi döneceklerdi, on beş, on altı saat vardı daha; onca zamanı bu kanepenin üzerinde mi geçirecekti? Bir şeyler yapmalıydı ya, ne yapabileceğini de bilmiyordu ki! Kendine, "Ne yapabilirim?" diye sorarak düşünce ufkunu açmaya uğraştı; tekrar tekrar sordu bu soruyu aklına bir çare düşürmeye çalışarak. Kanepenin dayandığı duvarın hemen arkasında Ayşekadınların evi vardı, "acaba duvarı yumruklasam duyar mı?" Gecenin bu sessizliğinde duyabilirdi de... "E? Farz edelim ki, duydu, kapıya geldi. İçeri nasıl girecek? Koskoca çelik kapıyı omuzlayıp açamaz ya! Çilingir çağırıp açtırsa? Gecenin bu vaktinde çilingir bulabilir mi ki? Sanmıyorum... Hem zaten en az benim kadar fareden korkarken bana bir yardımı da dokunmaz... Yok, dokunur! Kedilerini getirirse, onlar fareyi yakalayıp beni kurtarırlar. Evet, evet, bu fikir şahane!.. İyi de kapıyı açamadıktan sonra..." Kafası karıştı yine. "Şu karşı evdeki oğlan penceresine tünemiş, yine burayı gözlüyordur. Pencereye ulaşıp açsam, gel diye işaret yapsam. Evinden çıkınca da buraya balkona tırmanıp da girmesini istesem... Saçmalama be kızım yaa!.. Adam gecenin bu saatinde de pencerede olur muymuş hiç, çoktan yatıp zıbarmıştır. Hem el alemin adamını balkona tırmanırken bir gören olursa ne der? Ayşekadının kocası tırmanamaz mı ki? Adam nefessizlikten yolda zor yürüyor, mümkünü yok tırmanamaz." Balkona tırmanıp içerden kapıyı açacak, Ayşekadının kedilerini getirtirecek birini bulmalıydı, ama kimi? Ah kör olasıca telefon, şimdi elinde oluverseydi! "A-aa! Televizyonda dokunulmazlığı olan kız yarışmadan çıkacak ikinci aday olarak birleşme partisinde Halil Sezai'nin Sonbahar'ıyla İsyan'ını okuyan yakışıklı oğlanı söyledi. Olacak şey mi şimdi bu? Terbiyesizin yaptığına bak sen! Onu söyleyeceğine, yanı başında oturan insan irisi boksörü söyleyeydin ya be kızım! Nasıl kıydın o güzelim oğlana, tuh, kahretsin..." Kasıklarında beliren hafif yanma küçük su dökmesi gerektiğini haber vermeye başladı. Tam da şu sırada bir o eksikti! Geldi mi üst üste geliyordu dertler... "Eve, balkona tırmanacak birilerini sokmaya uğraşmak yerine kendim insem?..." Dahiyane bir fikir! Evet, öyle yapmalıydı, ama nasıl? Gözleri, önündeki sehpayla penceredeki perdeler arasında gitti geldi. Bir filmde adamın teki çarşafı uçuca bağlayıp pencereden sarkmıştı, aynı şeyi o da yapamaz mıydı? Sehpayı kanepenin pencere arasındaki boşluğa çekip perdelerle ulaşabilirdi. Sonra da kornişlerinden sökeceği iki perdeyi uçuca ekleyerek pencereden sarkabilirdi. Düşüncesini bir an önce uygulamaya geçirse iyi olurdu, zira kasıklarındaki sıkıntı gitgide artmaktaydı. Sehpayı pencere önüne doğru sürükledi. Ayağa kalktı, kanepeden sehpanın üstüne geçti. Perdelerle ulaştı. Her birini kornişin kenarına çekerek çıkarttı. Köşelerinden bir birine düğümleyerek ekledi. Onu sokağa indirebilecek uzunluğa ulaşınca mutlandı. Bir ucunu pencere önündeki kalorifer peteğine dikkatlice bağladı. Pencereyi açtı, perdeleri aşağı doğru sarkıttı, uzanıp bakarak diğer ucun kaldırırma kadar indiğini gördü. Çıktı pencereye, sıkıca tuttuğu perdelerden aşağı doğru kaymaya başladı. Yarıya kadar indiğinde büyük bir felaket geldi kadının başına. İki perde birbirine bağlı oldukları yerden söküldü ve kadın tüm ağırlığıyla aşağıya düştü. Düştüğü yerde bir kemiğinin kırıldığını duydu, acıyla çığlıklar atmaya başladı.

İlk evvela karşı apartmanın zemin katında oturan genç yazar duydu onun çığlıklarını, evinden hızla çıkıp koşarak geldi. Pencereden sarkan ve yere yayılan iki perdeyi görerek kadının evinden bu şekilde çıkmaya çalışmasına bir anlam veremedi bakakaldı. Şaşkınlıkla, "pencereden mi düştünüz?" diye sordu. Kadın çığlıklarına ara vermeden, "bacağım kırıldı!" diye bağıyordu.

Genç yazar cebinden çıkarttığı telefonuyla 112'yi tuşladı hemen, karşısına çıkan görevliye, "pencereden düşmüş olan bir bayanın bacağı kırıldı, acıyla iniyor, çabuk bir ambulans yollayın!" diyerek sokağın adresini verdi. Meraklı komşular hızla toplanmaya başlamışlardı. Ayşekadın evinden koşarak gelip, "ne oldu, ne bu halin?" diye sorgulamaya başladı. Kadın, acılı çığlıklarının arasından, "bacağım kırıldı," diyebilirdi ona da.

Haydarpaşa Numune Hastanesinden geldi ambulans, ambulanstaki görevliler kırılan yeri iki plastik tamponla sabitleyerek kadını sedyeye alıp ambulansa taşıdılar. "Ben bitişik komşusuyum, yardımcı olmaya geleyim," diyerek Ayşekadın da bindi yanına. Ambulans, genç yazarın ve komşuların gözleri önünde sireni bağırtılarak uzaklaştı.

Acil serviste yapılan kuvvetli ağı kesici etkisini çabucak gösterince sustu kadın. Ayşekadına kulağını yaklaştırmasını işaret etti. Sonra da onun kulağına, "çok fena işim geldi kız, bir ördek getirsinler söyle de," diye fısıldadı. Ayşekadın bir koşu gidip elinde ördekle döndü. Sedyeye üstünde, üstündeki nevreşimin altında ıkınarak gördü ihtiyacını, biter bitmez bir "oh," çekerek rahatladı.

Acil doktoru ve hemşireler dolanıp dururken elinde kamerayla bir muhabir ve onun yanı sıra bir polis memuru çıkıp geldi. Polis memuru, elindeki bloknotuyla, "başınıza gelen olay nedir?" diyerek sorgulamaya başladı. Ona, "evimdeyken ortaya çıkan bir fareden dolayı korkuya kapılarak pencereden kaçmak istedim. Birbirine bağlayıp aşağı sarkıtığım perdeler sökülünce de düşüp bacağımı kırdım," dedi. Polis memuru ve muhabir belli etmemeye çalışarak güldüler onun başına gelenlere. Polis, "adli bir olay değilmiş," diyerek uzaklaştı oradan.

Öylece sedye üstünde yatarken bacağının her yanından röntgenleri çekildi. Evinden çağırılmış olan ortopedici uzun uzun inceledi filmleri, sonra, "uyluk kemiğiniz üç yerinden birden kırılmış," dedi.

"Bacağınıza bir ağırlık bağlayacağız, birkaç gün sonra da ameliyata alacağız sizi."

Kocasıyla oğlu çabuk almışlardı kötü haberi, sabahın erken saatlerinde ayağında bir ağırlıkla bacağı askıya alınmış kadının yanına koştular. Adam da, oğlu da, onun başına gelenlere her ne kadar üzölmüş olsalar da gülmemek için dudaklarını ısırdılar.

O gün akşam televizyon haberlerinde, "fareden korkan kadın birinci kattaki evinin penceresinden aşağıya atlamak isterken bacağını kırdı," denilerek onu gösterdi. Haberi seyreden milyonlarca insan onun başına gelenlere acımasızca güldüler.